

יומים לפני תחרות אוסטרליה-ישראל אלו הכרטיסים

וביום המישחק הופיעו אלפי כרטיסים ביד ספרים. כיצד?

כרטיסים נוספים ולהכניס קהל מעל למיני פרוז.

בכל זאת, נכחו במישחק אוסטרליה-ישראל בין שמונת אלפים ל-18 אלף צופים, שלא הודפסו שום כרטיסים עבורם. כיצד ניכר? סוג? לאן הלך הכסף, ששילמו אותם אנשים?

זוהי השערה האקטואלית ביותר כיום. אבל אסור שתשכיח את השערה זו: מי חסם את כספי ההתאחדות, בתחרות הקודמת, נגד חבל?

אחרי גילוי שיטות ההונאה עלידי העולם הזה, קמה זעקה גדולה בהנהלת ההתאחדות. נציגי הפועל, מכבי ובית"ר דרשו תשובה מפורטת על האשמות העולם הזה. הם תבעו דיווח שבין על הכנסות והוצאות ה"מישחק". הגיבור הגיש אמנם דו"ח, אלא שבדו"ח זה היה חור גדול, של כמה רבבות ל"י. על חור זה כיסו המלים היפות: "הוצאות כלליות".

מה טיבן של הוצאות אלה? מי קיבל את הרבבות? אין תשובה לזה. אין גם תשובה לשאלה, כיצד קרה שמספר הכרטיסים שנימכרו — לפי דו"ח המוכרים — הגיע לפחות מ-26 אלף, בעוד שכולם הודיעו שבמישחק נכחו יותר משלושים אלף צופים?

נהוג בעולם הרחב, כי אחרי כל תחרות גדולה מפרסמת ההתאחדות, או הקבוצה ה-

מצת הצפויה להם עם התחלת המישחק. החל הדוחק הגדול. שלושת רבבות ה"צופים" שהצטיידו בכרטיסים בעוד מועד החלו מגיעים לשטח. הכרטיסים הוגשו ל"סדרנים", שלידם הוצבו שוטרים. הביקורות נתלשו, הושלכו ארצה ומשם לובל.

"יתכן, בעצם, כי המשטרה התכוננה לאסוף את הביקורות. אלא שאז היתה שמה את עצמה ללעג. שהרי איש ההתאחדות האחראי להדפסת הכרטיסים דאג לכך, שלא יירשם על הביקורת מחירו של הכרטיס. וכך לא ייתכן, שמישהו יוכל לחשב כמה כסף נכנס לקופות המוכרים — אפילו ידע כמה כרטיסים נימכרו.

השיטות לא התערבו גם בשעוריה בול"ט עור יותר: היא שעורית מכירה כפי"ל של כרטיס אחד. הרמאות הקלאסית חזרה על עצמה: מכיון שאין מקומות ה"עמידה" מסומנים וממוספרים, אין הצופה חייב להציג לסדרן במקומות אלה את מחצית הכרטיס שנשארה בידו. על כן, אין זה חשוב אם נשארת מחצית זו בידו או לא. הסדרנים שליד שער הכניסה הראשי מנצלים עובדה זו, ובמקרים רבים אינם תולשים את הביקורת אלא נוטלים את הכרטיס השלם.

כך עשו גם במישחק זה. כאשר נתחספו ביד הסדרן מספיק כרטיסים שלמים, יצא החוצה ומכר אותם — במחיר מופקע. שש לירות עבור כרטיס-עמידה שמחירו המלא

המשטרה הכביעה את חותמתה על 42 אלף כרטיסים בלבד, ואילו באיצטדיון נכחו בין 50 ל-60 אלף איש. כיצד ניכנסו? למי שילמו כדי להיכנס? לאן הלך כל הכסף שניגבה בדרך זו?

כיצד הגיעו הנה?

מש מאות שוטרים גויסו לפקח על תחרות הכדורגל אוסטרליה-ישראל. מלבדם ניצבו בשטח עוד 300 סדרנים. בלי שום משלוח המחזות של המשטרה הוזק עקו כתיגבורת. כל זה, כדי לשמור על

ועשוב - רימיו אותך!

מארגנת, דיווח שבין כספי מפורט. דו"ח זה כולל, לדוגמה: מחיר הקבוצה והוצאותיה בארץ, כמה עולה המיגרש, כמה עלתה הדפסת מודעות וכרטיסים, כמה הוצא על פירסום, כמה שולם לסדרנים, כמה עלתה הכנת הנבחרת לתחרות המסוימת הזו, כמה עלתה מסיבת הסיום. והעיקר: כמה כרטיס סים הודפסו בסדרה, כמה היו במחיר מלא, כמה במחיר-הנחה, כמה חולקו חינם ולמי. כמה כרטיסים מכל סוג נימכרו, מה

שלוש ל"י, ומחירו שלאחר-הנחה 1.5 ל"י. מישחק עשה כסף רב ממישחק זה — וזאת לא היתה דווקא התאחדות לכדורגל. החשבון פשוט: כתבי הספורט העריכו את הקהל ב-50 אלף איש. אנשי-מקצוע ועובדי האיצטדיון העריכו אותו ב-60 אלף איש. המשטרה, לעומת זאת, התחיימה 42 אלף כרטיסים בלבד. אין היא חותמת על כרטיס אחד למעלה מזה. דבר זה הונהג אחרי השעור

הסכם, לפיו מקבל רוקוקו, בשעה 11, לפני כל התחרות כזאת, את כל הכרטיסים שטרם נמכרו, ורק הוא זכאי למכור כרטיסים אלה ליד האיצטדיון, ביום המישחק. כך קרה, שיומיים אחרי שכבר אולו רש"מית כל הכרטיסים, יכלו שלושת המוכרים להציע לכל דיכפין כרטיסים במחיר רשמי. אולם הם הציעו רק סוג אחד של כרטיסים: כרטיסי עמידה, שמחירם שלוש לירות ל"י. כרטיס. הם גבו תוספת של 25 אגורות, כאילו נמכרו הכרטיסים במשך בתל-אביב. ההסכם עם ההתאחדות קובע, כי על כרטיס סים הנמכרים ליד המיגרש אסור למשרד לגבות תוספת, מאחר שהוא מקבל עמלה של שני אחוזים.

שלושה אלה לא היו המוכרים היחידים בשטח. קונים אחוזי קדחת-הספורט הצטרפו סביב גברים צעירים, שאחזו בידיהם חפצות כרטיסים למקומות היקרים יותר. בכל מיקרה דרשו המוכרים-הרוכלים מחיר גבוה מזה הנקוב בכרטיס. במקום עשר ל"י, למשל, 18 ל"י. מגיין צו אלפי כרטיסים אלה?

כל השיטות הישנות

מה שנעשה עם כרטיסים אלה היה כפי"ל וכאפס לעומת מה שנעשה עם כרטיסי-ההנחה. כי גם הפעם הדפסיה ה"התאחדות" כעשרת אלפים כרטיסים כאלה, ורק חלק קטן מהם נימכר לאירגוני ה"ספורט", המשטרה, הנכים והצבא. היתר הגיעו אל התיקים הכחולים של המוכרים-המכתובים, בכניסה לאיצטדיון.

אם במישחק הקודם הסתפקו המוכרים בהמשך לירות עבור כרטיסי-ההנחה — שמה"ר המקורי שבע לירות ומחירו אחר ההנחה ארבע ל"י — דרשו עתה עבור כרטיס כזה יותר ממחירו המקורי. נציגי העולם הזה, למשל, נאלץ לשלם 12 לירות עבור כרטיס-ההנחה, שמחירו המקורי עשר לירות, ההנחה עליו ארבע לירות, ומחירו הרשמי שש לירות. מספר 09150, מניהרה 4, גוש 12, שורה 19, מקום מס' 7. וזאת בשעה שההתאחדות מסרה אותו לסוכן במחיר הנקוב של שש ל"י.

הבלשים שגויסו למיבצע השמירה לא ראו כנראה דבר מכל זה. או אם ראו, לא יחסו לכך כל חשיבות פלילית. כאשר שוק הספסרות היה בעיצומו, אפשר היה לראות כמה בלשים יושבים בבית-הקפה ה"קטן" שמול בית-הרושת ירושלמי, לוגמים משקה ואוזרים כוח לקראת העבודה המארי

הסדר — ולהבטיח כי לא יישנו הביזנס והרמאות בכרטיסי הכדורגל. עליהם התריע שבע קודם לכן העולם הזה. גיוס זה, כשלעצמו, ראוי לציון. אלא ש"בחזית" הרחבה הזו נותרה פירצה גדולה: ההתאחדות לכדורגל, היא לא עשתה שום מאמץ למנוע את מעשי-הרמיה, שגולו מ"קופתה רבבות של לירות.

מדוע? זאת היא שאלה אשר חייבים ראשי ההתאחדות הישרים להפנות אל אותו קומץ קטן של עסקנים, שבידיהם הופקדה ה"שמירה" על הכרטיסים והכספים. ואשר ב"ראשם" עומד לא אחר מאשר סגן יו"ר ההתאחדות, צבי ("האש בעל הצלקת") ברים. אם ראשי ההתאחדות לא יצליחו לקבל תשובה ברורה, כי אז תהיה חייבת המשטרה לנסות ולהשיג את התשובה ב"עצמה.

מה קרה ביום רביעי האחרון? העולם הזה (1309) העלה כמה הצעות למניעת הספסרות, הרמייה והגול. בראש וראשונה הציע, כי כרטיסי-ההנחה יימכרו אך ורק לאנשי שים שלמענם נועדו — וזאת, אך ורק באמצעות ההתאחדות. הוצע גם, כי על כרטיסי-ההנחה יירשם רק המחיר הנקוב, ללא תוספת מספרים מבלבלים, המאפשרים לספסרים לדרוש מחירים כרוצנים.

הוצע גם, שהמשטרה ובאייכות ההתאחדות יקפידו על כך, שסדרנים אמנם יתלשו מכל כרטיס את הביקורת, ויחזירו את ה"הכרטיס" לצופה, כדי שלא יוכלו ל"ח"זור ולמכור את אותו הכרטיס השלם ל"צופה נוסף.

הוצע עוד, כי המשטרה תקפיד על כך, שכל חלושי-הביקורת ירכזו ויימסרו להתאחדות, כדי שזו תספור אותם בעת עריכת החשבון עם מפצי הכרטיסים.

שדושה שזנחות מתקפלים

ומיום לפני המישחק אי-אפשר היה להשיג כרטיס לתחרות. בכל המישרדים שלהם נמסרו כרטיסים להפצה על-ידי ההתאחדות, נאמר: "הכרטיסים אולו". בכל זאת, שלוש שעות לפני התחלת המישחק, הצטופפו ליד איצטדיון רמת-גן אלפי אנשים חים שלא הספיקו להצטייד בכרטיסים. הם לא דאגו. הם ידעו כי יימצא מי שיציע להם כרטיס.

ואמנם, בשעה 11.30, הופיעו שלושה גברים בשתי מכונות. הם הודיעו שלושה שולחנות מתקפלים וכיסאות, התיישבו ב-

שלושת המוכרים הרשמיים הציעו רק כרטיסי עמידה, במחיר רשמי. תריסר מוכרים נייזים הציעו כרטיסים מכל המינים במחירים מופקעים. מי טיפץ לחס את מיבחר הכרטיסים?

היו ההכנסות.

על דיווח שבין זה התוהו, ללא יוצא מן הכלל: נבקר-השבועות או נציג של מבקר-המדינה, נציג המשטרה, הקוסאים ש"קיבלו את הכספים והגיבור שספר את הביקורות והכרטיסים. מדוע אין עושים זאת בישראל?

מוכרי הכרטיסים

ריה האדירה של מישחק ישראל-רוסיה, או הודפסו 30 אלף כרטיסים, שחורים, נוסף על הכמות הרשמית, ואיש לא הועמד לדיון על כך, או נידרש לתת חשבון לאן נעלם ההפרש. מאז הנהיג סגן מפקד מחוז תל-אביב, יעקב קנר, התחמת-חובה של 42 אלף כרטיסים, כדי שאי-אפשר יהיה לזייף